

РЕШЕНИЕ

№ 2196

гр. София, 24.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав,
в публично заседание на 24.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **7390** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба на М. В. Р. от [населено място] срещу Решение № ППН01-741/2018г. от 17.04.2019г. на Комисията за защита на личните данни, с което е уважена жалбата на лицето И. Д. и до настоящата жалбоподателка, на основание чл. 58, §2, б. "б" е отправено официално предупреждение, в качеството ѝ на Председател на Управителния съвет на етажната собственост в [населено място], [улица], вх. А, да не обработва лични данни в нарушение на чл. 5, §1, б. "а" и „б“ от Регламента /ЕС/ 2016/679.

С жалбата се иска отмяна на акта при следните съображения:

Сочи, че решението е издадено при съществени нарушения на процедурните правила, при неизяснена фактическа обстановка, като органът не е положил усилия за изясняването ѝ в противоречие с чл. 36 от АПК, при неправилно приложение на материалния закон и при липса на съответствие с целта му. Като цяло посочва, че няма как да е извършила твърдяното нарушение по неправомерно обработване на личните данни на г-жа Д., чрез оповестяване чрез показване на данни от нотариалния акт на дружеството, което тя представлява, тъй като екземплярът, с който разполага Р., в качеството си на Председател на УС на ЕС е със заличени такива

Моли за отмяна на акта.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателката се явява лично и се представлява от адв. И. с редовно пълномощно, като поддържат жалбата. Депозирани са подробни писмени бележки и се претендират направените по делото разноски по

списък.

Ответникът се представлява от юрк Г., който оспорва жалбата и моли решението да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на договорения адвокатски хонорар от жалбоподателката.

Заинтересованата страна И. Г. Д. , се явява лично и се представлява от адв. К. с редовно пълномощно. Оспорват жалбата, молят решението да бъде оставено в сила. Претендират разносните по делото. Правят възражение за прекомерност на адвокатския хонорар и депозират подробни писмени бележки.

Съдът, въз основа на данните по делото, становищата на страните и предвид закона, намира следното:

Жалбата е допустима, като подадена от лице с правен интерес и в законоустановения срок.

Разгледана по същество, същата се явява основателна при съобразяване на следното:

По фактите се установи следното:

В КЗЛД е постъпила жалба №ППН01-741 от 03.09.2018г. от И. Г. Д. срещу М. Р. в качеството и на Председател на УС на ЕС в [населено място], [улица], вх. А, съдържаща твърдения за неправомерно обработване на лични данни на жалбоподателката, чрез предоставянето им на трети лица – ЕГН, данни от лична ката и постоянен адрес, извън определените цели и без основание.

След провеждане на процедурата по ЗЗЛД чрез размяна на книжа и предоставяне на право на становище, комисията е насрочила открити заседания за разглеждане на преписката, като е провела три такива.

На база тази процедура е установила и приела следното от фактическа страна: Лицето М. Р., в качеството й на Председател на УС на ЕС е безспорно „обработващ лични“ данни , чрез съхранението на данни относно собствениците на самостоятелни обекти в сградата в режим на ЕС. Посочено е ,че съгласно чл. 4, ал.1 от ЗЗЛД, съответно чл.6, §1 от Регламента, обработването е допустимо само м изпълнение на нормативни задължения на администратора на лични данни – чл. 4, ал.1, т. 1 от ЗЗЛД, съответно чл. 6, §1, б. „в“ от Регламента. Съобразени са разпоредбите на ЗУЕС, съгласно който Председателят на УС на ЕС има право да получи от АГКК или от съответната общинска администрация данни за площта на самостоятелните обекти в ЕС и складовите помещения към тях, както и да определя идеалните части по реда на чл. 17, ал.4 и ал.5 от ЗУЕС въз основа на предоставените данни от собствениците или от АГКК, съответно общината. За надлежно упражняване правото си на глас легитимно, собствениците на самостоятелни обекти следва да предоставят информацията , съдържаща се в акта за собственост на Председателя на УС на ЕС, на основание чл. 17, ал.1 и ал.4 от ЗУЕС.

Прието е, че съхраняването на екземпляри от нотариалните актове на собствениците на самостоятелни обекти от Председателя на УС на ЕС почива на законово правно основание, поради което той има право да ги обработва.

Възприето е, че не е спорно, че страните по преписката И. Д. и М. Р. са собственици на самостоятелни обекти в ЕС, председател на чийто УС е Р..

Не било спорно, че на 28.08.2018г. пред търговското помещение, собственост на фирма [фирма] е имало събрание на собствениците на самостоятелни обекти на ЕС, като г-жа Р. е имала в себе си копие на нотариалния акт на фирма [фирма] досежно партерното помещение на входа, №119, том3, рег. № 9312, дело № 166/2016г.,

съдържащ личните данни на жалбоподателката. На база изслушаните свидетелски показания Комисията възприела за безспорно, че от страна на Р. е реализирано четене на глас на данни от нотариалния акт, вкл. съдържащи лични такива на И. Д., като присъстващите са включвали освен собственици на обекти от ЕС, органи на реда и трети лица. Не е установена целта на деянието.

При така изложеното относно фактическите установявания, КЗЛД е анализирала правото и задължението на Председателя на УС на ЕС да предприеме технически и организационни мерки за да защити обработваните от нея лични данни от неправомерен достъп и/ или разпространение, както и други незаконни форми на обработване.

Прието е, че с изнасянето на ксерокопие от нотариалния акт на собственик на обект, четенето на същия на глас и предоставянето му на трети лица, Р. е създавала предпоставки за разпространение на личните на данни на И. Д., съдържащи се в него, без тези данни да могат да се ползват от защитата на ЗЗЛД. Последното е прието за неправомерно обработване на личните данни на Д., в неизпълнение на задължението по чл. 23, ал.1 от ЗЗЛД, респ. чл. 32, §1, б. „а“ от Регламента. Обемът на данните е определен, както следва: ЕГН, данни от лична карта и постоянен адрес.

При тези съображения и при установяване на смекчаващи обстоятелства е прието, че до лицето следва да бъде отправено „официално предупреждение“, на основание чл. 58, §2, б. „б“, поради нарушение на чл. 5, §1, б. „а“ и „б“ от Регламента.

Решението е неправилно. Същото е постановено при непълно изясняване на относими за спора факти, в нарушение на чл. 35 и чл. 36 от АПК и съответно е постановено в нарушение на материалния закон, поради недоказаност на вмененото на лицето нарушение, квалифицирано като неправомерно обработване на лични данни чрез разпространението им при липса на законово основание.

Решението е издадено от компетентен орган, с оглед правомощията на КЗЛД да разглежда жалби във връзка с неправомерното обработване на лични данни, както и с оглед наличието на поне трима от членовете на КЗЛД на проведеното открито заседание на 06.02.2019г., които са извели възприетият извод по същество за наличие на нарушение по обработването на личните данни на жалбоподателката И. Д..

Споделят се обаче изложените в писмените бележки на адв. И. твърдения за множество съществени нарушения на административнопроизводствените правила, вкл. свързани с начина на провеждане на заседанията, респ. тяхното протоколиране.

Установява се безспорно, че са проведени три заседания, първото от които – на 16.01.2019г. представлява разпоредително закрито заседание за установяване на допустимостта на жалбата и насрочване на следващи открити заседания за изясняване на преписката. Безспорно, формираният състав за разглеждане на конкретната преписка включва: Председател : В. К., членове: М. М. / докладчик на преписката/, Ц. Ц., Ц. С. и В. Ц.. От самия протокол се установява, че Председателят е следвало да напусне заседанието след определяне на дневния ред, като е предал воденето му на друг комисар. Въпреки това, налице е негов подпис в протокола, без отбелязване на времето на присъствие, а за цялото протоколирано заседание. Не е спорно, че в проведените следващи две заседания – на 30.01.2019г., и на 06.02.2019г. Председателят на Комисията К. не е присъствал, не е участвал, не е положил и подпис. На заседанието от 06.02.2019г., на което е разгледан и спорът по същество, до фазата на събиране на доказателства и съответно – изслушване на свидетели, е участвал комисар В. Ц., който обаче, видно от протокола, преди обсъждане по

същество на разрешаването на казуса, напуска заседанието. Въпреки това, неговият подпис фигурира на протокола, без отбелязване на отрязъка от време, в което е участвал в заседанието, респ. не е участвал.

В тази връзка е направено искане за оспорване на съдържанието на протокола в тези му части.

Съдът приема, че тези действия и начинът на протоколиране безспорно представляват нарушения на процедурата. Същите не водят до нищожност на взетото решение, доколкото съгласно чл. 8, ал. 6 от ПДКЗЛД НА, заседание може да бъде проведено при кворум от трима члена на определения състав, което в процесния случай е налице. Последното не представлява и самостоятелно толкова съществено нарушение, което ако не беше допуснато, да доведе до различен правен резултат. Последното обаче, по мнение на съда, води до извод за порочна практика относно провежданите заседания и съответно тяхното протоколиране в КЗЛД. Споделя се извода, че е налице невярно съдържание на протокола от 16.01.2019г. в частта, в която фигурира подписът на Председателя К., отразяващ присъствието му през цялото време на заседанието, което видно от самия текст на протокола, се опровергана. Споделя се и тезата, че отсъствието на комисар Ц. от обсъжданията на преписката по същество на 06.02.2019г. не би довело самостоятелно до порочност на решението, именно поради достатъчността на 3 подписа за вземане на решението; и като присъствие на заседание чл.8, ал.3 от ПДКЗЛДНА/, и като кворум / чл. 8, ал.7 от ПДКЗЛДНА/, но последното може да бъде приравнено на въздържане от гласуване / поради липса на такова/, което е недопустимо /чл.8, ал.7, изр.2 от същия правилник/, както и е довело до отразяване на неверни данни в протокола, в който също липсва коректно нанасяне на времето на присъствието на лицето в хода на заседанието. Така изготвеното протоколиране идва в пряко противоречие с разпоредбата на чл.11, ал.1 и ал.2 от Правилника, по арг. за обратното от които следва, че протоколът подлежи на подписване само от присъстващите членове на Комисията и администрацията, респ. в съответните части на същия при частично присъствие.

Съществено обаче, според съда, е нарушението на производствените правила пред Комисията, свързани първо с начина на допускане на доказателства, които – второ – са довели до едностранни и непълни изводи относно относими факти за спора. Съгласно чл. 41 от Правилника, редът и принципите за събиране на доказателства е този на АПК. Съгласно последния, за неуредени случаи се прилага ГПК. С оглед това, съдът приема, че изложените мотиви на членовете на решаващият състав относно допускането или не на свидетели, поискани от страна на М. Р. в хода на производството, на първо място се явява предсрочно, тъй като този въпрос е разрешен, преди изслушването на водените от жалбоподателката пред КЗЛД свидетели. Съдът приема, че не равнопоставеността на броя на свидетелите е от значение, а изяснените от тях факти и обстоятелства, респ. констатираните противоречия. За нуждите на настоящия случай последното означава, че КЗЛД е следвало да се произнесе по този въпрос едва след като прецени и изслуша водените свидетели в проведеното заседание, като направи анализ на установените от тях факти, наличието на противоречия и пр. Напротив, преди да пристъпи към тяхното изслушване, КЗЛД, без възможност за преценка на изясненото от фактическа страна, на липсващо правно основание е отказала изслушването на други свидетели, като се е позовала на възможност на лицето да организира защитата си посредством посочването на такива още към това заседание. Съдът намира, че такава преклузия по

отношение на сочените доказателства не е нормативно предвидена, поради което така изложеният мотив не почива на правни аргументи. И. извод за изясненост на спора чрез изслушването на водените свидетели само в едно заседание, напротив, е довел до липса на каквато и е да е преценка и анализ на установените еднозначни обстоятелства, респ. тяхната относимост за спора.

Според съда, именно последното е довело и до основен пропуск в производството – установяване на релевантния факт какви именно лични данни е разпространила М. Р. на посочените дата и място.

Възприетото от КЗЛД, че чрез четене на глас, размахване и предоставяне на възможност за заснемане на нотариален акт / цитиран по-горе/, удостоверяващ собствеността на фирма [фирма] върху обект – магазин, находящ се в ЕС, чийто председател е Р., последната е обработила неправомерно личните данни на лицето И. Д., в обем – ЕГН, данни от лична карта и постоянен адрес, се опровергаха в хода на делото.

Следва да бъде отбелязано, че такива данни от страна на Комисията не са събирани и не са изследвани. Комисията е стъпила на изведените изводи от изслушаните свидетели. Същата не е взела отношение изобщо по този въпрос, въпреки че това е основната теза, застъпена във възражението на Р., подадено по повод на жалбата на Д. до органа.

Напротив, по делото беше предоставена многократно възможност на процесуалния представител на заинтересованата страна И. Д. да се снабди с доказателства от множество институции / изготвени са 7 броя съдебни удостоверения/ относно обстоятелството, че Р. е притежавала нотариален акт относно обекта на фирма „Чар“ с незаличени данни, поради предоставянето на такъв именно от страна на Д.. Такова доказване не беше направено, а напротив – опроверга се. На първо място, съдът отбелязва, че от изслушаните свидетели, както пред КЗЛД, така и пред съда, яснота и еднозначност по този въпрос не е установена. Комисията е игнорирала показанията на св. А., но въпреки това съдът намира, че от останалите изслушани пред нея свидетели не се установява безпротиворечиво, че Р. е притежавала, съответно предоставила на показ личните данни на Д. от акта за собственост. Споделя се тезата за насочване на свидетелите в частта относно личните данни, като свидетелите споменават различни обстоятелства – папка с документи, или само документ / скица или нотариален акт/, като лични данни се сочат „личните данни от един нотариален акт“, най – вече – цената на имота според същия.

По тези причини съдът изслуша и други, посочени от Р. свидетели, от чиито показания се установява обратната теза – за липса изобщо на показване на нотариален акт, която съдът приема също за недоказана. Налице са множество и противоречиви свидетелски показания, като най-важното е, че всички те са свързани до голяма степен с лични възприятия на лицата; отнасят се за отдалечен момент във времето; всички свидетели за заинтересовани от изхода на спора, предвид че същият е породен от друг и различен такъв между същите страни обаче; различна степен на възможност за преценка на характера на данните или вида документи.

Поради тези причини, съдът намира, че на първо място, следва да анализира, на база писмените документи по делото, наличието у Р. на нотариален акт на фирма [фирма], съдържащ лични данни на лицето И. Д., които да може да е разпространила неправомерно на посочената дата 28.08.2018г.

В тази насока, от издадените съдебни удостоверения, документи бяха представени от

район О. СО, Софийска районна прокуратура и 05 РУ ОД на МВР С..

Видно от удостоверението от район О. СО е, че Р., в качеството си на Председател на УС на ЕС е изискала копие от нотариалният акт на фирма „Чар“ от администрацията, по повод което е изготвено копие със заличен лични данни, което ѝ е изпратено. Последното се потвърждава от приложените по делото копия на акта, както и от писмо РОБ18-ГР94-106/1/ от 05.02.2018г., приложение към което е нотариалният акт със заличени лични данни на страните по сделката. Предоставянето само и именно на това копие на акта се потвърждава от свидетелските показания на служител в район В. СО В. Т., лично окомплектовала преписаката. Представените отговори от Софийска районна прокуратура и 05 РУ на ОД на МВР С. също съдържат данни за приложен нотариален акт от страна на Р. по повод жалби от нея, със заличени лични данни.

Не се доказва от Агенция по кадастъра, от Агенция по вписванията, или от страна на самата г-жа И. Д. на лицето М. Р. да е представят екземпляр от същия акт с незаличени лични данни.

Този факт не се опровергава от свидетелските показания на св. А. в частта им, в които сочи, че е виждала акта предварително – още през април. Видно от същите, лицето не твърди, че е наясно какво съдържа един нотариален акт или че го отличава ясно от скици и чертежи; освен което никъде не заявява, че е видяла акт с конкретни лични данни.

Съдът намира така установеното за достатъчно, за да възприеме, че лицето М. Р., в качеството и на председател на УС на ЕС, не е разполагала с нотариален акт № 119, том3, рег. № 9312, дело №166 без заличени лични данни. В този смисъл, възприетото от Комисията, че същата е разпространила именно тези лични данни – ЕГН, данни за лична карта и постоянен адрес, се явява опровергано по делото. Не е възможно лицето да разпространи лични данни, с които не разполага.

Съдът приема, че не е в компетентността му на анализира правилността на поведението на Р. досежно изнасянето на копие на акта на импровизирано общо събрание, при което безспорно са станали достояние обекта на собственост и цената на сделката, описани в същия. Последното е било за нуждите на други и различни спорове между страните, които не са предмет на настоящото производство.

В обема на лични данни относно г-жа Д. обаче, визиран от КЗЛД, съдът приема, че е доказано, че не е било налице разпространение на същите, поради заличаването им в екземпляра и вида, за който се доказва, че е притежавала Р..

С оглед изложеното, съдът приема, че актът е издаден при неизяснена фактическа обстановка, при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, обвинението се явява недоказано и необосновано.

По изложените съображения, съдът намира, че актът следва да бъде отменен.

При този изход на спора, в полза на жалбоподателката следва да бъдат присъдени направените и претендирани разноски в размер на 1250 лева, от които 300 лева адвокатски хонорар пред КЗЛД; 900 лева адвокатски хонорар пред съда; държавна такса от 10 лева и 40 лева депозит за свидетели.

Не се приема направеното възражение от страна на процесуалния представител на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение, с оглед посочената сума, както и с оглед броя на заседанията и обема на работата по делото. Направеното възражение от страна на процесуалния представител на заинтересованата страна е недопустимо, тъй като разноските се понасят от ответника, а не от ЗС, което го лишава от правен интерес да възразява срещу тях.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2, предл. 2 от АПК, съдът
РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ППН01-741/2018г. от 17.04.2019г. на Комисията за защита на личните данни, с което е уважена жалбата на лицето И. Д. и до настоящата жалбоподателка, на основание чл. 58, §2, б.“б“ е отправено официално предупреждение, в качеството ѝ на Председател на Управителния съвет на етажната собственост в [населено място], [улица], вх. А, да не обработва лични данни в нарушение на чл. 5, §1, б.“а“ и „б“ от Регламента /ЕС/ 2016/679.

ОСЪЖДА КЗЛД да заплати в полза на М. В. Р. сумата от 1250 / хиляда двеста и петдесет/ лева, представляващи доказани и претендирани разноски по делото по списък.

Решението подлежи на оспорване с касационна жалба пред ВАС в 14-дневен срок от връчването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ: